

там! Ручаёк зафыркаў на яго, зазвінеў. Пырскі, пераліваючыся ў сонечных праменьчыках, утварылі вясёлку, але гэта нікога не развесяліла. “Не чапай мяне, ні пі вады, ты мне не сябра”, – злосна выгукнуў ручаёк і яшчэ званчэй забруіў цераз каменьчыкі.

Такое здаралася і раней. Лясныя жыхары вырашылі правучыць фанабэрыстага

заснайку, не
размаўляць і не
сябраваць з ім.
Ручаёк толькі
пасмяяўся з іх
змовы. Хацеў

паведаць пра гэта
рамонку, які рос
побач. Але рамонак

адварнуў сваю галоўку ў другі бок. Нават лісток, які адарваўся ад бярозкі і ўпаў у ручаёк, не захацеў сябраваць з ім, а з усяе моцы ўчапіўся за травінку на ўзбярэжжы.

Так мінуў дзень, два, цэлы тыдзень. Засумаваў ручаёк. Ён ужо не так звонка бруіў цераз каменьчыкі, не было чутно яго гучнай раней песенькі.

Магутны дуб, які рос побач, назіраў за пераменамі на лясной паляне. Ён быў мудры і хацеў, каб ручаёк сам зразумеў сваю памылку і папрасіў ва ўсіх прабачэння.

Смакоткі для коткі

Наказала мама Наце:
– Пагуляй, дачушка, у хаце.
З табой будзе кошка Муся,
А я хуценька вярнуся.

У кніжцы паглядзі малюнкi,
На стала табе ласункi.
– Гэта мне. І Мусьцы, мама,
Ёй смакоткаў дай таксама.

Галіна Міхайлаўна нарадзілася ў в. Грабава Іўеўскага раёна Гродзенскай вобласці 01.02.1950 г. Там скончыла дзесяцігодку. Да выхаду на заслужаны адпачынак працавала паштальёнам. На працягу 15 гадоў з’яўлялася дэпутатам мясцовага Савета.

Паэзіяй зацікавілася з маленства, складаць вершы пачала яшчэ ў школе. Шчыра любіць мясціны, дзе жыве.

Жыве ў аграгарадку Магільна Уздзенскага раёна Мінскай вобласці.

Член Саюза пісьменнікаў Беларусі (2009), народнага клуба паэтаў і кампазітараў “Жывіца” ДУ “Мінскі абласны цэнтр народнай творчасці”, літаратурнага аб’яднання “Нёманец”.

Першая публікацыя з’явілася ў раённай газеце “Чырвоная зорка” ў 2000 годзе.

Непаседа: [вершы і апавяданні: для дзяцей] / Галіна Нічыпаровіч. - Мінск: Амалфея, 2006.

Ромашковое поле: сборник стихов / Г.Ничипорович. - Минск: Амалфея, 2006.

В ожидании чудес: [стихи] / Галина Ничипорович. - Минск: Вараксин А. Н., 2014.

Забавы дзетвары: вершы: [для малодшага школьнага ўзросту: для чытання дарослымі дзецямі] / Галіна Нічыпаровіч. - Мінск: Звязда, 2015.

* * *

Коўдрай белай снег ляжыць,
Вочы слепіць рэзка,
Ды раўчук бруіць-бяжыць
І цвіце ... (пралеска).

* * *

Квеценню абсыпаны сады,
Абудзілася прырода пасля сну.
Птушачкі пяюць на ўсе лады,
Сустрэкаюць песнямі ... (вясну).

Галіна

Нічыпаровіч

Жыву я...

Жыву я, дзе славуты Колас
У вершах край мой апяваў.
Лагодны, пранікнёны голас
Шаноўнай Арабей гучаў.
Дзе Крапівы дасціпным словам
Пяклі ўедліва радкі,
І тут ахоўнікам-анёлам
Паўлюк застаўся на вякі.
Легендамі праменяць ночы
Маёй наднёманскай зямлі,
А прыгажосць, куды не збочу,
Куды б сцяжыны не вялі:
У лугі, дзе шоўкам леглі травы
Пад спеў птушыных галасоў,
Лясоў адвечныя дубравы
Наведаць клічуць зноў і зноў.
Хвалюе поле збажыною,
Цвіце ў жыце васілёк.
Мой край, я дыхаю табою,
З адметных слоў пляту вянок.

Нябёсы малю...

Калі акалічнасці
Кволых надзей
Злятаюць,
Нібыта
Пажоўклы лісток,
Нябёсы малю:
Ты мяне
Зразумей,
Адчуй
Стан душы
І зрабі
Першы крок.
Калі ж
На заснежанай
Сцежцы сляды
Кіруюць
У завейную
Цемені стынь,
Мяне адшукай,
Заслані ад бяды!

Нябёсы малю:

Ты мяне

Не пакінь.

Фотаздымак

Фотаздымак таты
У руках трымаю
І трохкутнік,
Што дасланы быў з вайны;
На стале – медаль,
Іх перабіраю
Ў гэты цёплы ранак
Мірнае вясны.
Запісы ў блакноце
Татавай рукою
Зроблены ў акопах
Пад гарматаў гул.
У хвіліны тыя
Там была з табою
У малітвах мама –
Берагла ад куль.
Фотаздымак таты.
Ні адной маршчынкі,
Ўсмешлівыя вочы,
Бравы, малады...
Толькі вось чамусьці
Коцяцца слязінкі –
Апякаюць шчокі
Нават праз гады.

Жыццё без правіл

Жыццё дарог у Беларусі
Турбуе добры люд штодня.
Не сапсуюць настрою гусі,
То можа – п'яная свіння.
Рука з мабільнікам ля вуха,
Другой – чупрыну прычасаць,
Пад бокам дзеўка-весьялуха,
Бутэлечкі звіняць-брынчаць.
Ні добрых слоў, ні добрых спраў.
Ён не прыхільнік этыкету:
Ці ж я, браточкі, нешта ўкраў?

Ну, выпіў, не канец жа свету.
Такі на іншых не зважае,
Жыццё чужое – напляваць.
Сваім інстынктам дагаджае
Ды любіць з ветрыкам ганяць.
Ці ж ён убачыць пешахода,
Стрымае хуткі рух машыны?
З законам не, не будзе згоды,
А вынік сумны тут адзіны:
З такім спаткацца на шашы –
Ты, Божа, нас засцеражы!

Восеньскі сюжэт

Па лісточку
Злятае восень
Белым срэбрам
Ралля працята.
Зрэдку блісне
У небе просінь,
Мы ж чакаем
Цяпла заўзята.–
Парасон
Ад дажджу хавае,
Заблукала
Бабіна лета.
Жоўты ліст
Танчыць з ветрам,
Кружляе.
То прэлюдыя
Да сюжэта.

Ручаёк і дуб

Быў спякотны летні дзень. Сонца паліла
няшчадна, прабіваючыся праз вершаліны дрэў.
Нават у цяні не адчувалася прахалода. Толькі на
лясной паляне, пад раскідзістым магутным
дубам, можна было адпачыць. Сюды любілі
прыходзіць дзікі, каб паласавацца леташнімі
жалудамі, ды казулі на вадапой.

Уцякаючы ад лісы, зайчык апынуўся на
палянцы. Ад страху ён не адразу заўважыў
ручаек. Наблізіўся, каб наталіць смагу... Ды дзе